

Rodica Ojog-Brașoveanu

Logofătul de taină

N

SUSPAINIS

S|U|S|P|A|N|S
roman istoric

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România. A urmat primele clase la Școala „Maison de Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu, și l-a publicat în 1971. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, în majoritate polițiste, dar și câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată, în mod unanim, marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2004), *Disparația statuii din parc* (Editura Nemira, 2004), *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2004), *Întâlnire la Elysée* (Editura Nemira, 2004), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Să nu ne uităm la ceas* (Editura Nemira, 2006), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2006), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2006), *Bărbații sunt niște porci* (Editura Nemira, 2006), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2006), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008).

Rodica Ojog-Brașoveanu

Logofătul de taină

Ediția a II-a revizuită

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: *Veșmânt brâncovenesc*, detaliu

Logofătul de taină / Rodica Ojog-Brașoveanu;
Ed. a 2-a rev. - București, Nemira , 2010

821.135.1-311.6
94(498.1)“17”(0:82-31)

Rodica Ojog-Brașoveanu
LOGOFĂTUL DE TAINĂ
© Editura Nemira , 2010

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-067-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

PREDOSLOVIE

De-amu, dacă soarele și-a prăpădit bărbăția e bine. Cum s-ar zice, pot ieși în cerdac. Uite-așa! Șad pe acel scaun meșterit de stolerul Mihail și îndrăgesc din ochi mălinul răsărit la poalele pridvorului. Munții Vrâncioaiei își varsă răcoarea, sibla albăstrește văzduhul, trage cugetul de mână să-și caute tihna.

Irra! Păcatele mele! Stârcuțele mi-au rușinat florile. Se cheamă că mâine trebuie însănătoșit gardul cu uluci tinere. Gardul grădiniței și nevrednicul de mine suntem vârsteni, împlinim prin voința Celui de Sus la Sân Chietru șaptezeci de ani. Pe dumnealui l-a betegit veninul pământului, pe mine o pârdaľnică de vătămătură tare căpoasă și harnică dobândită în vremea pojarului de la 1820... Ne sprijinim unul pe celălalt și, să nu vorbesc cu păcat, o mai ducem. După umbra conacului s-ar cuveni să fie ceasurile cinci. Slugile își cercetează hodina prin chilii, Niculăiță, ucenicul meu, ispitește peștii iazului cu o râmă și un bold îndoit, cercând a-i amăgi. Am în față cartea părintelui Ilarie, la dreapta un cofăiel cu apă rece scos din inima pământului și

gavanosul cel mititel cu dulceață de zmeură crescută sub ziduri. Taina amestecului mi-a încredințat-o chelarul Dionisie în ziua când Domnul l-a chemat să dea socoteală pentru bucatele de fruct hăpăite pe ascuns în postul Paștelui. Când Cel de Sus va porunci să-i bat la porți pentru aceeași netrebnică ispravă, voi încredința-o și eu ucenicului.

Oh, păcătosul și poftalnicul de mine! Iar am scăpat o chicătură în omătul bărbiu! încaltea, știu c-o să-și rădă Niculăiță prin unghere.

Află, frate cetitorule, că acea carte ce se găsește în fața mea are o istorie lungă. La anul 1711 tătarii au năvălit hultănește la ceas de noapte asupra sfintei Mănăstiri a Domniței. Cuvioșii călugări s-au apărat cu furca într-o mână și crucea în cealaltă, dar ascuțișurile paginilor au biruit. Din toată suflarea mănăstirii n-a rămas decât un ucenic nevârstnic. El a scos de sub anteriorul părintelui Ilarie, cuprins de flacără, această carte. Cine a trudit s-o întocmească rămâne o taină, așa că, având îngăduința domniei tale, frate cetitorule, o voi pune pe seama aceluia călugăr asupra căruia s-a găsit.

Cum a ajuns în bibliotichia boierului Alecu Florescu, tot o taină rămâne. Rânduiala cărților mi-a încredințat-o bunelul conului Alecu mie, nevrednicului Pahomie, cel robit pântecelui, de îndată ce-am deprins știința buchiiilor la școlița din târgul Focșenilor. Trebuie să-ți spun, frate cetitorule, că sunducurile boierilor Florești, mari iubitori de știință cărturărească, adăpostesc opt mii de cărți care se cer cercetate și îngrijite cu dragoste. Și

mai trebuie să-ți spun că dintre toate, osebit o îndrăgesc pe cea asupra căreia a trudit pana părintelui Ilarie. Amarul de vreme care s-a călătorit i-a betegit scoarțele, negreață cernelii s-a stins, pergamentul e pe moarte, umbletul degetelor a șters slovele pe la colțuri.

Chibzuind că faptele cele bune n-au prea făcut pui în chilia mea, am hotărât dară s-o aștern din nou pe hârtie trainică, după tipicul buchiilor latinești. Ieri, la vremea când zorelele închideau ochii de somn, a venit să mă întrebe de sănătate boierul Vasile Alecsandri. I-am spus gândul care mă paște și dintr-o dată ochii dumnealui și-au sporit lumina bucuriei.

Cartea părintelui Ilarie, după cum vei binevoi să afli, ostenește să înfățișeze mâna întinsă de valahi rube-deniilor primejduite dincolo de hotarul țării. Vei afla, de asemenea, frate cetitorule, chipul celui târg al Bucureștiului supus ciumei și focului iscat de necredincioși, răfuielilor dintre megieși, căci dumnealor, dragă Doamne, numai pe malul Dâmboviței poșteau să se păruiască!

Până în anul Domnului 1601 cetatea de scaun a fost mărunțită de unguri, tătarii hanului de la Crimeea și turcii lui Sinan Pașa care au ras până la temelie Mănăstirea Sfintei Troițe. Când să zică bieții gospodari Doamne-ajută, s-au repezit să-i dea palanca la pământ Simion Movilă al Moldovei și șleahiticul Ion Potocki de Potok.

Turcii din Giurgiu repede și ei între două somnuri să-și ia partea, după care a pogorât Bator Gabor al ungu-rilor cu oștenii să culeagă ce-a mai rămas. Nu s-a uscat bine zidăria ctitoriilor noi că răzmerița seimenilor a

ales piatră de piatră. Șase ani după isprava aiasta peste cetatea Bucureștilor s-au abătut ciurma, foamea, turcul și tătarul. Șaisprezece ani au trudit gospodarii să-și întărească trupul și cugetul când iară calcă acea blestemată ciumă care a pustiit cetatea cu desăvârșire. Când să prindă târgul din nou cheag, s-au abătut oleacă nemții să jugănească negustorimea... D-apoi seceta din 1718, însoțită de ciumă? D-apoi jaful turcului de la 1738, semnul unei noi ciume? Treizeci și trei de mii de suflete și-au dat sfârșitul în acel an! D-apoi altele care au urmat? Și iarăși Bucureștii și-au spălat obrajii, au chemat înapoi verdeța și râvna de a înălța mărturii pentru viitorime.

Călătorind pe drumurile Apusului împreună cu logofătul de taină Radu Andronic, vei vedea lăcașele papistașe. Alături de acele catedrale, turlile mitropoliei din București ți se vor părea șiștave, Biserica Scaune o mogâldeată acolo... Nu cârni din nas, și nu judeca, rogu-te, cu păcat. Arată îngăduință ctitorilor valahi, căci asemenea zidiri s-au înălțat în vremi tulburi, sub domnii scurte, când petica neagră de mazilire a capugiului poposea des pe umerii voievozilor.

Nu râde văzând că gospodarii târgului își podesc ulițele cu grinzi de stejar, școala cea mititică de la Sfântul Gheorghe Vechi să nu-ți stârnească zâmbetul. Iar dacă se va întâmpla să-ți colbuiesti încălțările pe ulițele strâmte ale Bucureștilor de la acea vreme, dacă glodul le va necinști, alungă sudalma de pe limbă, scutură-le și pășește mai departe.

Vodă Brâncoveanu, în dragostea sa pentru ctitoriile înălțate după gustul pământenilor, târgoveții, meșteșugarii, neguțătorii și dascălii și-au îngropat o fărâmă din suflet între zidurile Bucureștilor, cărturarii, opincarii și boierii credincioși neamului au asudat sânge.

Lor mă închin!